

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **BGI SOLAR, s. r. o.**, se sídlem Vinohradská 3330, Praha 10, zastoupeného JUDr. Ivetou Greckou, advokátkou se sídlem U Chmelnice 2/745, Praha 4, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 9. 1. 2012, čj. 6894/11-1200, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 11. 2012, čj. 10 Af 144/2012 - 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 10. 2011, čj. 426160/11/077910302673, Finanční úřad v Českých Budějovicích (dále jen „správce daně“) zamítl stížnost žalobce na postup plátce daně (E.ON Distribuce, a. s.) podle § 237 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

[2] Finanční ředitelství v Českých Budějovicích (dále jen „žalovaný“) zamítlo odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně rozhodnutím ze dne 9. 1. 2012, čj. 6894/11-1200. Finanční ředitelství v Českých Budějovicích bylo ke dni 31. 12. 2012 zrušeno zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství, přičemž dle § 20 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb. platí, že jsou-li v rozhodnutích

vydaných při správě daní uvedeny územní finanční orgány, zde Finanční ředitelství v Českých Budějovicích, rozumí se jimi orgány finanční správy příslušné dle zákona č. 456/2011 Sb., v tomto případě tedy Odvolací finanční ředitelství.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji rozsudkem ze dne 20. 11. 2012, čj. 10 Af 144/2012 - 31, zamítl.

[4] Krajský soud uvedl, že žalobce dovozuje nesprávné právní posouzení věci z toho, že ustanovení § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů (dále jen „zákon“), ve znění novely provedené zákonem č. 402/2010 Sb., účinné od 1. 1. 2011 (dále jen „novela“), je v rozporu s právním řádem České republiky. Ústavnost předmětné novely posoudil Ústavní soud nálezem ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, přičemž neshledal rozpor tohoto znění zákona s ústavním pořádkem. Krajský soud proto nemohl žalobci přisvědčit, že předmětné znění zákona je protiústavní. Nemohl žalobci ani přisvědčit, že žalovaný postupoval formalisticky, jestliže při projednávání žalobcova odvolání postupoval podle zákonných předpisů o odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření.

III.

[5] Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Stěžovatel namítl, že správní orgány dospěly v důsledku nesprávného právního postupu k nesprávnému závěru. Krajský soud také neposoudil věc z právního hlediska správně, v podstatě pouze konstatoval obsah správního spisu a odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Stěžovatel tím byl zkrácen na svých právech. Správní orgány ani krajský soud se nezabývaly námitkami obsaženými v podáních adresovaných správním orgánům ani v žalobě.

IV.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na závěry krajského soudu a uvedl, že se s nimi zcela ztotožňuje.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, protože tato vada může být překážkou posouzení důvodnosti ostatních kasačních námitek.

[10] Problematika nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je v judikatuře Nejvyššího správního soudu bohatě zastoupena (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 – 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64, všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě,

proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se však týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by soud rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ.

[11] Nejvyšší správní soud v postupu krajského soudu neshledal žádné z uvedených pochybení. Námitky stěžovatele uplatněné v žalobě se opíraly především o tvrzenou protiústavnost zákona o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, z níž stěžovatel dovodil nesprávné posouzení právní otázky správními orgány. Krajský soud nepochybil, pokud odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, který vyvrátil námitky uváděné i stěžovatelem v žalobě v nyní posuzované věci. Krajskému soudu nelze vyčítat, že neopakoval rozsáhlé odůvodnění předmětného nálezu. Takový postup by byl bezúčelný a nijak by nepřispěl přesvědčivosti napadeného rozsudku.

[12] Byť podle Ústavního soudu nelze vyloučit, že v individuálních případech některé z posuzovaných ustanovení o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů může působit na výrobce elektřiny likvidačně či zasáhnout samotnou majetkovou podstatu výrobce v rozporu s čl. 11 Listiny, a v takovém případě by jeho použití bylo protiústavní, stěžovatel neuplatnil v tomto směru v žalobě a ostatně ani později v kasační stížnosti žádné konkrétní námitky. Omezil se pouze na obecné tvrzení, že „ustanovení o solárním odvodu jsou ve zjevném rozporu se zásadami daňového práva (jsou diskriminační, mají likvidační dopady na poplatníka atd.), retroaktivně zasahují do zákonem garantovaných cen a jsou z tohoto důvodu neústavní“, které nepodložil žádnými konkrétními tvrzeními či důkazy vztahujícími se k němu samotnému. Krajský soud proto nebyl povinen zabývat se možnou nepřipustností nepravé retroaktivity v konkrétním případě stěžovatele a jeho odkaz na nálezy Ústavního soudu byl dostatečným vypořádáním odpovídajících žalobních námitek, zejm. vzhledem k jejich obecnosti.

[13] Námitku nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti, tato námitka je proto nepřipustná. Řízení před správními soudy je ovládáno dispoziční zásadou, proto již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Pouze tehdy, jestliže stěžovatel nemohl důvody uplatnit v řízení před krajským soudem, může o ně opřít kasační stížnost. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí není vadou, ke které by byl krajský soud povinen přihlídnout vždy z úřední povinnosti. Krajský soud zruší rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pouze tehdy, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (blíže viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009 - 84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Přezkumu žalobních bodů v posuzované věci nic nebránilo.

[14] Dále stěžovatel vznesl námitku nesprávného posouzení právní otázky správními orgány i krajským soudem. Tento stížní bod byl však natolik obecný, že z něj nebylo patrné, jakých konkrétních pochybení se měly správní orgány a krajský soud dopustit. Obsahovým vymezením žalobních bodů se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval již v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58, podle kterého je žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Požadavky na obsahové vymezení žalobních bodů mají zaručit také rovnost procesních stran v řízení, pokud je totiž

tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany.

[15] Tyto závěry rozšířený senát potvrdil také v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78, ve kterém zdůraznil, že s ohledem na dispoziční a koncentrační zásadu se od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Uvedené závěry lze obdobně použít i pro požadavky na obsah kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že předmětná námitka nebyla řádně uplatněným stížním bodem.

[16] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. září 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu